

سردیر: ندا مقدمی
مدیر مسئول: الهه الله وردی



نشریه فرهنگی - سیاسی
بحث طرف
شماره ۲۷۵ - آذرماه ۱۴۰۳ پاییز

صاحب امتیاز:
بسیج دانشجویی دانشگاه زنجان

ویژه نامه

حـمـارـی

And We gave Warning to the Children of Israel in the Book, that twice would they do mischief on the earth and be elated with mighty arrogance!

وَقَضَيْنَا إِلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي الْكِتَابِ لِتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ
مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُمَنَّ عُلُوًّا كَبِيرًا
السورة الإسراء ، آية ٤

ما در تورات به بنی اسرائیل خبر دادیم که قطعاً دو بار در زمین فساد می کنید و [در برابر طاعت خدا] به سرکشی و طغیان [او نسبت به مردم به برتری جویی و ستمی] بزرگ دچار می شوید.

فهرست مطالب نشریه

۱
۲	The actions of Arab leaders	2
۳	از نیل تا فرات	
۳	منع تشکیل حکومت توسط تورات	
۳	چه کیسی مقصر است؟	
۴	جیل الحاجز	
	For one more moment	4
	Al-Aqsa Storm	4

گردآوری و نگارش مطالب:

مهندی راغب، مژده معبدی، عذرا اسکوئی، مینا قاسملو، مهسا رستمی، ندا مقدمی، الهه الله وردی



إِتَّحِدو

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَى رَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ مِنْ قَبْلٍ هُوَ مَنْ يَكْفُرُ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرَسُولِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ■ (سورة النساء القرآن الكريم)
يَا أَهْلَ الْعَرَبِ وَالْعَجَمِ الْمُسْلِمِ، هَلْ ءا مَنْوَا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ؟ كَمَا كَتُبَ فِي الْقُرْآنِ الْكَرِيمِ.
وَعَدَ اللَّهُ الْقَادِرُ الْجَبَارُ نَصْرَاللَّهُ الْقَوْمُ الَّذِينَ ءا مَنْوَا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ كَمَا نَصْرَاللَّهُ الرَّسُولُ مُحَمَّدُ نَبِيُّ فِي أَوَّلِ دُعَوتِ السَّلَامِ.

يَا أَهْلَ الْعَرَبِ وَالْعَجَمِ الْمُسْلِمِ، إِتَّحِدو إِتَّحِدو فِي إِيمَانِكُمْ وَفِي السَّلَامِكُمْ وَلَا تَفْرَقُ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا.
يَا أَهْلَ الْعَرَبِ وَالْعَجَمِ الْمُسْلِمِ، نَصْرَاللَّهُ الشَّبَابُ الْمُقاوِمُ فِي الْغَزَّةِ وَلَكُمْ واجِبُ الشُّرُعِيَّ وَالْدِينِ وَالْخَلَاقِ وَالْإِنْسَانِ وَالشُّرُفِ الْعَرَبِيِّ وَالشُّرُفِ اسْلَامِيِّ الْحَمَایَتِ فِي الْغَزَّةِ وَلَا تَخْفُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا.
وَالسَّلَامُ عَلَى الْطَّفَالِ الشَّهِداءِ الْغَزَّةِ.

The actions of Arab leaders

Caught by surprise, Arab leaders sprung into action only after the Arab public made it clear it would not tolerate Israeli atrocities against Gaza's 2.3 million Palestinians. Although Palestine has been and remains the foremost Arab issue, speaking up is all they have done, mostly in babble and clichés. In their Arab League meeting in Cairo on October 11, Arab foreign ministers condemned the killing and targeting of civilians "on both sides", equating the occupied and the occupiers, a Palestinian resistance group and the Israeli occupation army. They spoke vaguely about the need for peace, as Israel set off to re-enact the 1948 Nakba (catastrophe) with another round of violent ethnic cleansing. Official Arab support for the Palestinian cause has persistently waned over the years. It started with Egyptian President Anwar Sadat's decision to sign a peace treaty with Israel in 1979. Three years later, no one tried to stop the Israeli invasion of Lebanon, which expelled the Palestine Liberation Organization (PLO) from the country and paved the way for the emergence of Hezbollah in Lebanon and Hamas in Palestine.

Today, Arab leaders may be willing to speak out for Palestine, but few are ready or capable of walking their talk. Those with the means to influence events do not mean what they say, and the few who mean what they say lack the means to follow through

colonial enterprise in their midst, but they have also been indifferent to the plight of the Palestinians, just as they have been towards the suffering of their citizens.

In fact, some regimes have treated their people almost as badly as Israel has treated the Palestinians. Many have spoken for Palestinian rights only because that has given them a semblance of legitimacy in the eyes of their people

از نیل تا فرات



طرح پرچم اسرائیل، اولین بار در گردهمایی اعضای سازمان جهانی صیهونیسم، در سال ۱۸۸۵ و همچنین در اولین کنگره صیهونیسم سال ۱۸۹۷ به نمایش درآمد.

در مرکز پرچم اسرائیل، ستاره داوود نقش بسته است. ستاره داوود، نماد رایج یهودیت از زمان کتاب تورات به شمار می‌آید. یکی از دلایل گسترش استفاده از این نماد، مقابله با صلیب مسیحیان بود.

روایتی است که بیان می‌کند که ستاره شش پهلو که مجموعه عناصر عالم را نشان می‌دهد، نشانگر قدرت عظیم حضرت سلیمان است.

اکثر یهودیان همانند فراماسونرها، حضرت سلیمان را پادشاه و جادوگر می‌دانند و نه پیامبر! ستاره شش گوش یا مهر سلیمان در بین یهودیان علامتی اعتقادی نیست؛ بلکه نشان دهنده ارادت آنها به حضرت سلیمان (از دید پادشاه و جادوگر) است.

دو نوار آبی در پرچم اسرائیل که دو طرف این ستاره شش است؛ شعار از نیل تا فرات را در سینه دارد.

شعارشان در دو خط پرچمان کاملاً مشخص است. شعارشان دستیابی به سرزمین موعود است و سرزمین موعدشان تنها فلسطین اشغالی نیست؛ بلکه آنها سرزمین موعدشان را از نیل تا فرات می‌دانند.

منع تشکیل حکومت توسط تورات



We're not Palestinian; but here We stand, our eyes telling a thousand stories about a land...! A land of hope, a land of courage, trust and faith...
A land where a child is braver than a million human...!

به راستی صهیونیسم چیست؟ آیا صهیونیسم طبق آموزه‌های دین یهود عمل می‌کند؟ خاخام وايس در جواب می‌گوید: «صهیونیسم حرکتی ضد دینی و ضد سیاسی برای حاکمیت و غصب سرزمین مقدس بود که در حرکت خود برای مشروعیت و مقبولیت، توسل به مسائل مذهبی و تورات را به صورت ظاهری در دستور کار خود قرار داد.

اگر صهیونیست‌ها به این جنبه‌ها متولّ نمی‌شدند و خود را بدون صبغه الهی معرفی می‌کردند، هیچ‌گاه نه از نظر دینی و نه از نظر حقوقی مقبولیت نمی‌یافتدند. فی الواقع آنان خود را با پوسته‌ی دین معرفی کرده‌اند و برخلاف دین عمل می‌کنند.

صهیونیسم بر پایهٔ سکولاریسم بنا شده است و آنان برخلاف خواست خداوند در زمین عمل می‌کنند.

صهیونیسم دارد از دین یهود به عنوان ابزار استفاده می‌کند و این همان ارتداد است! حکومت کردن در دین یهود معنی ندارد؛ زیرا خداوند آن‌ها را در تورات از تشکیل حکومت بر حذر داشته و آنان را برای این کار منع داشته است؛ چون در آن صورت تبعید بنی اسرائیل تمام می‌شود.

بسیاری از یهودیان بر باطل بودن صهیونیسم ایمان دارند، مثال بارز آن: در همین طوفان‌القصی بود که برخی از یهودیانی که حتی ساکن اسرائیل بودند، از حکومت اسرائیل بیزاری می‌جستند و موافق آتش‌بس بودند و از فلسطین طرفداری می‌نمودند.

برخی از آن‌ها حتی پرچم کشور فلسطین را بر سر در خانه‌ی خود آویخته بودند.

نابودی اسرائیل امری نزدیک است و این حکومت به زودی نابود خواهد شد!

همان‌طور که می‌دانیم یاری خداوند نزدیک و است و مظلوم بر ظالم غالب می‌گردد!

چه کسی مقصراست؟

این روزها که هر لحظه اخبار جنگ از سرزمین زیتون مخابره می‌شود و صدای مظلومیت مردم فلسطین به گوش جهانیان می‌رسد، این مسئله خیلی شنیده می‌شود که شروع کننده جنگ، نه رژیم صهیونیستی بلکه حماس و خود مردم فلسطین بوده اند. برای حکومتی که روی استخوان‌های پیکر مردم بی‌گناه بنا شده، عوض کردن جای جlad و شهید جزو روزمرگی هایشان است. اما باید بینیم تاریخ تا چه حد این ادعا را تایید می‌کند. تاریخ را اگر نگاه کنیم، جنگ رژیم صهیونیستی و فلسطین سبقه‌ای طولانی دارد. پس از حدود ۶ دهه مهاجرت یهودیان به فلسطین و اشغال سرزمین‌های فلسطینیان، اولین جنگ بین اعراب و رژیم صهیونیستی در ۱۹۴۸ مه سال شروع شد. در این روز که به یوم النکبه معروف است، رژیم صهیونیستی اعلان استقلال کرد و تمامی ارگان‌های فلسطینی در اثر یورش‌های پی در پی نیروهای ارتش یهودی نابود شد و بیش از ۵۳۱ شهر و روستا ویران گردید و در نتیجه آن، ارتش چهار کشور عربی مصر، سوریه، اردن و عراق وارد بخش‌هایی از فلسطین شدند و جنگ درگرفت. پس از یک سال جنگ، در حالی اتش‌بس اعلام شد که بیش از هشتصد هزار فلسطینی در طول این جنگ از کشور خود رانده شدند.

در سال ۱۹۵۶ دولت مصر کanal سوئز را ملی اعلام کرد و عبور کشتی‌های اسرائیلی از این کanal منوع شد. همین اتفاق موجب شروع دومین جنگ بین اعراب و رژیم صهیونیستی شد که مجمع عمومی سازمان ملل این حمله یک جانبه رژیم صهیونیستی را محکوم کرد و خواهان اتش‌بس فوری شد که البته با دخالت انگلستان و فرانسه و تو شد ولی در نهایت کanal سوئز برای مصر ملی اعلام شد.

در سال ۱۹۶۷ رژیم صهیونیستی به بهانه تحرکات کشورهای عربی طی ۶ روز صحرای سینا، کرانه باختری، رود اردن، نوار غزه، بلندی‌های جولان و شهر قنیطره را به اشغال در آورد. این جنگ به جنگ ۶ روزه معروف است که طی آن حدود یک میلیون نفر از فلسطینی‌ها آواره شدند. در پایان جنگ شورای امنیت طبق قطعنامه‌ای رژیم صهیونیستی را ملزم به تخلیه همه مناطق اشغال شده کرد ولی این قطعنامه تاکنون اجرا نشده است.

در سال ۱۹۷۳، درست در روز مراسم کیپور یهودیان، ارتش کشورهای مصر و سوریه عملیات غافلگیرانه‌ای علیه رژیم صهیونیستی در بلندی‌های جولان و شرق کanal سوئز انجام دادند. در هنگام انعقاد قرارداد آتش‌بس نیروهای مصری قسمت‌های شمالی ساحل شرقی کanal سوئز را به کنترل خود در آوردند ولی نیروهای رژیم صهیونیستی از کanal عبور کرده و در خاک مصر پیشروی کرده بودند. در بلندی‌های جولان نیز اتفاق مشابهی افتاده بود. در این جنگ خسارات زیادی به ارتش رژیم صهیونیستی وارد شد و علی‌رغم نتیجه جنگ که به نفع رژیم صهیونیستی بود، از آن به عنوان شکست بزرگ در تاریخ یاد می‌شود تا جایی که این حجم خسارات، نخست وزیر رژیم صهیونیستی را مجبور به استعفا کرد.

جنگ ۳۳ روزه در سال ۲۰۰۶ آخرین جنگ مهم رژیم صهیونیستی در دهه‌های اخیر است که بین حزب الله لبنان و رژیم صهیونیستی اتفاق افتاد. هر چند در این جنگ مزدی تغییر نکرد و از هیچ کدام از طرفین به عنوان پیروز جنگ نام برده نشد اما برای ارتش رژیم صهیونیستی با وجود حمایت‌های همه جانبه‌ای که از سمت آمریکا می‌شد، قرار گرفتن در مقابل حزب الله لبنان و مواجه شدن با مقاومت یک ماهه این گروه، به خودی خود شکست بزرگی محسوب می‌شد.

به اذعان تاریخ در همه این جنگ‌ها آغازگر جنگ رژیم صهیونیستی بوده و طرف مقابل فقط به دفاع از خود پرداخته است. تنها در دو مورد بوده که شروع کننده جنگ فلسطینی‌ها بوده‌اند. یکی جنگ روز کیپور و دیگری طوفان الاقصی است. تحلیل طوفان الاقصی بدون دیدن سبقه تاریخی جنگ‌های بین رژیم صهیونیستی و فلسطینی، نگاهی ناقص به روند طی شده از دهه‌ها قبل تاکنون است. کنار هم گذاشتن تکه‌های پازل تاریخ سرزمین زیتون، نشان می‌دهد رسانه به هیچ عنوان راوی خوبی برای روایت این نسل کشی نیست.

تاریخ بهتر از هر کسی قضاؤت می‌کند. تاریخ بخوانید!



For one more moment...

Caught by surprise, Arab leaders sprung into action only after the Arab public made it clear it would not tolerate Israeli atrocities against Gaza's 2.3 million Palestinians. Although Palestine has been and remains the foremost Arab issue, speaking up is all they have done, mostly in babble and cliches.

In their Arab League meeting in Cairo on October 11, Arab foreign ministers condemned the killing and targeting of civilians "on both sides", equating the occupied and the occupiers, a Palestinian resistance group and the Israeli occupation army. They spoke vaguely about the need for peace, as Israel set off to re-enact the 1948 Nakba (catastrophe) with another round of violent ethnic cleansing.

Official Arab support for the Palestinian cause has persistently waned over the years. It started with Egyptian President Anwar Sadat's decision to sign a peace treaty with Israel in 1979. Three years later, no one tried to stop the Israeli invasion of Lebanon, which expelled the Palestine Liberation Organization (PLO) from the country and paved the way for the emergence of Hezbollah in Lebanon and Hamas in Palestine.

Today, Arab leaders may be willing to speak out for Palestine, but few are ready or capable of walking their talk. Those with the means to influence events do not mean what they say, and the few who mean what they say lack the means to follow through colonial enterprise in their midst, but they have also been indifferent to the plight of the Palestinians, just as they have been towards the suffering of their citizens.

In fact, some regimes have treated their people almost as badly as Israel has treated the Palestinians. Many have spoken for Palestinian rights only because that has given them a semblance of legitimacy in the eyes of their people.

برای یک لحظه بیشتر...

تو را دیده ام که از میان نرمی ها و لا به لای سختی ها به بوسه خورشید می رسی...

تو را دیده ام که در قامت سبزت بر دریابی از غبار ایستاده ای و همچون ستاره ای در آسمان نیلی جایی برای خود می بیابی...

تورا دیده ام که همچون شکوفه ها می شکفی و بوم دنیا را با رنگی از طبیعت نقاشی می کنم...

حال تو همان گل زیبایی، که برای زندگی می جنگد...! گلی که عمر کوتاهی دارد، اما عظمت، جلال و شکوه امید بزرگی را به آغوش کشیده است...، شکوهی که شور و اشتیاق زندگی را برای ما به ارمغان می آورد...!

ای فلسطین، من تو را دیده ام! تورا دیده ام که چگونه به مسیر رسیده ای، که چگونه شکوفا می شوی تا تمام زندگی را در آغوش بگیری...!

چه کسی می گوید که عمر تو به کوتاهی عمر یک گل در جنگل وحشی است...؟

چه کسی می گوید که این یک رویاست، فلسطین...؟
چه کسی می گوید...؟

دستان من اما...، تو را حفظ می کنند، حتی برای یک دقیقه بیشتر...
چشم ان من اما...، تو را تماشا می کنند، و حتی برای یک لحظه بیشتر

تو را به آغوش می کشند...

و نَفْسِي من اما...، تنها تو را می خواند، فلسطین!

کسی که به شکوفا شدنت در این دنیای ظالم ایمان دارد...
من به فلسطین ایمان دارم، من ایمان دارم...

جیلُ الحاجز

آیا تاکنون عبارت «جیل الحاجز» به گوشتان خورده است؟
آیا می دایند پشت سیم خاردارهای منطقه بسته نظامی چه اتفاقاتی می افتد؟
 محله هایی که به خاطر سیاست اسرائیل، ممکن است حتی به مدت ۲۰ سال اجازه ورود و خروج به آنها وجود نداشته باشد!
 زنان بارداری که هنگام تولد نوزادشان پشت این سیم خاردارها اجازه رسیدن به بیمارستان را ندارند! بیش از ۸۰۰۰ کودک فلسطینی که پشت این ایست های بازرسی به دنیا آمده اند و به نسل ایست و بازرسی معروف اند! آمار سالانه تعداد مادران و نوزادانی که پشت ایست بازرسی از بین می روند، منتشر می شود!
 مردی که درد کشیدن همسر و فوت همسر یا فرزندش را به چشم می بیند! زنی که همسرش فقط به خاطر این که سر کار رفته و خانه اش در همان روز جزء منطقه نظامی شده، به مدت ۱۴ سال از دیدن همسرش محروم می شود، فرزندانش را به تنها ی بزرگ می کند و از روی پشت بام خانه اش به جایی در دور دست ها اشاره می کند و به نوه اش می گوید که پدر بزرگ تو آن جاست...!
 آری، مردم فلسطین این گونه کشته می شوند و الْفَتْنَةُ أَشَدُ مِنَ الْقَتْلِ!
 {وَرُبِّيْدُ أَنْ ثَمَنٌ عَلَى الَّذِيْنَ اسْتَضْعَفُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلُهُمْ أَئِمَّةً وَنَجْعَلُهُمُ الْوَارِثِيْنَ} «وَخَوَاسِيْمَ بِرْ كَسَانِي که در آن سرزمین فرو دست شده بودند منت نهیم و آنان را پیشوایان [مردم] گردانیم و ایشان را وارث [ازمین] کنیم»
 سوره قصص، آیه ۵

Al-aqsa Storm

Running through our veins
Palestine's pain Palestine's blood
How can human eyes be blind
to all the children sacrificed
Is it wrong to fight against
The enemy who took your land?
What has made them suffer from
Defenseless people take revenge
Hear me you, The world of deaf
I'm the cry of innocence
Hear me loud and Don't ignore
The way the bodies left their souls
we cry, and pray and then adore
Hometown worths a thousand more
We hope the greenest future near
Oppressors soon will die in fear
Till God's with us we're not alone
Up and rise, the Aqsa storm

فلسطین پرورز است



نوار غزه کجاست؟
Where is the Gaza Strip?
أين يقع قطاع غزة؟

